

Fra Vesterbro til Vestjylland

Af: Arne de Place Hansen

Som vist de fleste ved, så er jeg født og opvokset på Vesterbro i København og der stod ikke skrevet over min vugge, at jeg skulle være skoleleder i Vejrup i Vestjylland i 36 år. Hvordan det gik til og at det blev mit livs "skoleheld" har jeg i flere år lovet H. Andreasen at fortælle og nu kommer forklaringen.

Ellen og jeg traf hinanden på KFUMs Seminarium og har siden haft den lykke at være sammen. Traf hinanden er nok frit oversat, det var mig der jagtede Ellen og først efter i-hærdig bejlen, fik ja.

Da Ellen er student, kunne hun, p.g.a. lærermanglen nøjes med 2½ års studietid, mens jeg brugte 5 år. Det skyldes at jeg hverken har real eller studentereksamen, fordi jeg efter 9 klasse, (dengang hed 4 mellem) var så træt af skole og lærer, at jeg gik ud af skolen og i lære som kolonialkommis, men det er en anden historie. I de sidste 1½ af min seminaritid, boede Ellen i Borup på Sjælland og jeg fik min eksamen, giftede vi os i sommeren 1955. Planerne var at vi begge skulle ansættes ved Borup skole, men sådan gik det ikke, så nu var gode råd dyre.

Tilfældigvis opdagede vi, at man manglede 2 lærere på den nyopførte "Søholmskolen" i Jystrup, Midtsjælland. Vi søgte, havde de dengang obligatoriske samtaler i hjemmene med skolekommissionens medlemmer og med førstelærer Aage Tarnak.

Resultatet var, at jeg dagen efter sidste dag på seminariet, begyndte som vikar i mit embede og efter ferien flyttede vi ind i en faldefærdig nedlagt forskole. Derved fik vi chancen for at opleve og arbejde med på at starte en skole fra grunden.

Her må jeg igen nævne Aage Tarnak, idet han ved sin personlighed og store pædagogiske indsigt, var inspiration og oplærer for os uprøvede. Jeg er ham megen tak skyldig.

Efter knap 5 år i Jystrup, kom daværende amtsskolekonsulent Otto Jensen, i daglig tale "prins Otto" på besøg. Han ville overvære en time i min klasse. Resultatet blev, at da han var rejst, kom Aage Tarnak og fortalte, at hvis jeg søgte en førstelærerstilling i nærheden af Slagelse, så ville Otto Jensen støtte mit kandidatur..

Efter grundig overvejelse bestemte vi os for at søge, men da det kom til stykket, fik jeg ikke stillingen og det med den begrundelse, at en førstelærer, som sad og holdt sin kone i hånden, kunne man ikke bruge. Otto Jensen var utilfreds med mig, jeg var ked af det og Ellen var rasende på mine vegne. Jeg besluttede omgående at jeg ikke ville søge en ledende stilling, men Ellen fik mig til at love at jeg ville søge den næste skolelederstilling, der kom i vort fagblad, uanset hvor i landet det var.. Den næste stilling var i Vejrup og samtidig var en lærerstilling oplået.

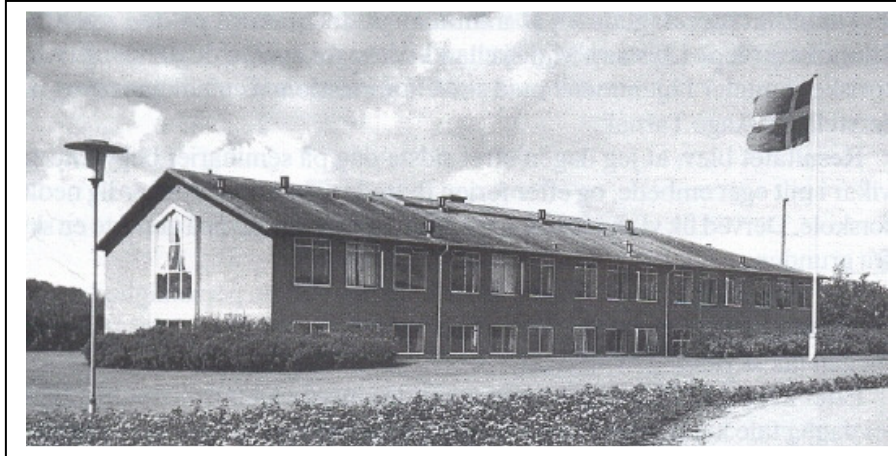
Vi anede ikke hvor Vejrup lå, fandt på kortet kun Nr. Vejrup og en by på Fyn. Vi lovede hinanden, at hvis det var en udpræget stationsby, ville vi ikke bo der. En stationsby med l'hombre, med præst, læge og stationsforstander er ikke lige mig. Da vi stationen i Vejrup, turde vi godt søge stillingen.

I skolekommissionen sad Benned Iversen som formand, de øvrige var Astrid Hougård, Alma Søndergård, Ejner Jessen og K. L. Michaelsen. I den gamle protokol, har jeg mange år senere læst at jeg fik tre stemmer, men det var jo også nok.

Man nedlagde de 2 gamle skoler "Østre og Vestre" og førstelærer Einar Kaas fulgte med til den nye skole, uden at være ansøger. Hans milde og forstående væsen og hans samarbejdsvilje, var absolut medvirkende til at vi fik en mild start.

Foruden Ejner Kaas, fulgte også Ivira Jensen og Ingrid Jensen, fra de tidligere skoler med. Ivira Jensen varetog de følgende år, med kyndighed og fast hånd, alle førsteklaser. Det blev gjort med erfaring og loyalitet, så den nye grønne leder, ikke behøvede at tage

sig af denne side af skolens hverdag, en ting han i øvrigt ikke vidste så meget om. Et ungt lærerpar, Ingrid og Mogens Jensen, var et par år tidligere blevet ansat ved Vestre skole, Mogens som vinterlærer. Han gjorde nu sin uddannelse færdig på Esbjerg Af-tenseminarium, læste desuden et halvt skema i Vejrup, hvilket må siges at kræve sin mand. Ingrid, Ellen og undertegnede var unge og havde på det tidspunkt masser af kræf-ter og megen gåpåmod og vi fik sandelig lov til at bruge evnerne.

Vejrup skole, der er opført 1960 afløste de to hidtidige skoler, Vestre og Østre skole, begge beliggende ved den tidligere hovedvej A1 Foto i Vejrup sognearkiv.

Skolen stod færdigbygget, vores bolig knap nok, så vi flyttede ind i den del af skolen der senere blev pedelbolig, mens Mogens og Ingrid boede på første sal, hvor der nu skolefritidsordning.

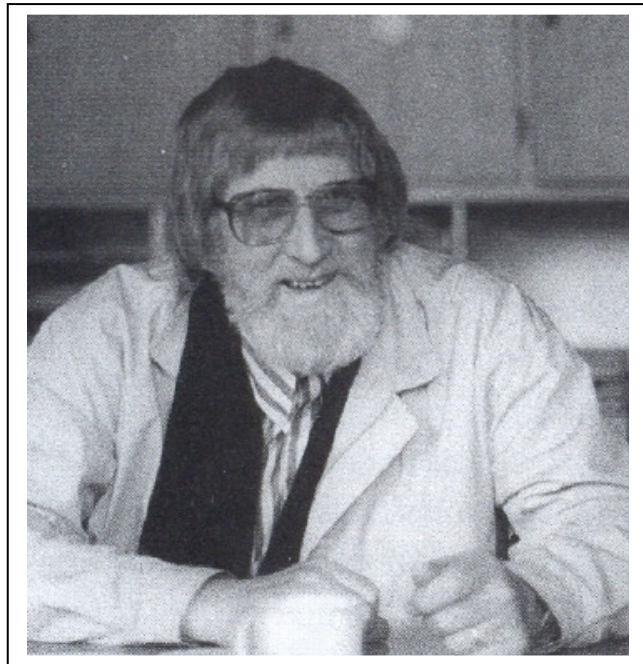
Af loyalitet mod den nye skoleleder, havde man ikke taget stilling til bogmateriale – slødredekskaber – fysikinventar – skolekøkkenindretning og meget andet, så der var nok at tage fat på.

I 1961 virkede hosstående gruppe som lærere ved Vejrup skole. Bagerst fra venstre: skoleinspektør Arne de Place, Ivira Jensen, Mogens Jensen og Ejner Kaas. Forrest fra v: Ingrid Jensen, Ellen de Place Hansen og Hanne Hebsgård. Foto i Sognearkivet.

Så vidt jeg husker, var der kun brugelige engelskbøger, det øvrige læsestof skulle købes. Nej, hvor var det spændende.

Uden på nogen måde at forklejne de øvrige ansatte, hvor jeg her vil nævne vikar Else Iversen og husholdningslærer Rigmor Jager Nielsen, var det ubetinget trekløveret, Ingrid, Ellen og Arne, der fik fornøjelsen at sætte hele undervisningsmaskineriet i gang. Jeg er knap sikker på at kommissionen eller forældrekrædsen ved, med hvilken iver og entusiasme det skete og hvor megen tak skolekreds og leder skylder disse to dygtige og yderst flittige lærere. Jeg mindes ikke (måske er jeg god til at fortrænge) en eneste episode os imellem. Jeg er mere end glad for her skriftligt at sige dem tak for sliddet.

En hyggelig snak på lærerværelset på Vejrup skole i 90'erne

Foto i Vejrup sognearkiv.

I dag – disse mange år efter – fatter jeg ikke, at vi orkede at flytte til et ukendt sted, samtidigt med at vi skulle koordinere og formidle sammenlægningen af to uafhængige skoler, at have kræfter, helbred, og mod til det første år, stort set kun at tænke på skole og atter skole. det var en meget stor hjælp for os, at Inge Mikkelsen (dengang kun 15 år) som var ung pige hos os, rejste fra Sjælland. Utroligt hvad hun kunne og ville. Vores datter Margit, var på det tidspunkt 3 år og hende tog hun sig også kærligt af.

Jeg synes det i dag er meget svært at huske detaljer, da dagene, ugerne, månederne, ja næsten årene går i èt; men havde myndighederne, d.v.s. skolekommissionen og sogneråd, ikke vist os sin uforbeholdne tillid og støtte, var det aldrig gået godt. Når dertil kom at forældrekrædsen og den øvrige befolkning bogstavelig talt holdt vejret og på en ægte vestjysk maner, ventede og håbede, kunne vi ikke have fået en bedre startmulighed. 2 eksempler. Banned Iversen sagde en dag til mig, da der var gået et år – desværre kan jeg ikke gengive hans brede vestjyske tungemål, men meningen var: ”nu har jeg i hele det første år, intet sagt til dig, når folk har ringet eller på anden måde talt om dig, nu må du selv klare det i fremtiden. Flot sagt af en mand som tidligere havde fortalt, at han ikke havde stemt på mig ved ansættelsen. Hvilket storsind.

På et af de første sognerådsmøder, hvor jeg var indkaldt, det foregik på kroen under ledelse af Milter Madsen, spurgte jeg, hvordan med indkøbene, jeg tror jeg mente, hvordan med budgettet, men Milter Madsen svarede; Det plejer læreren at klare. Siden har jeg ikke spurgt om småting og jeg har aldrig fået afslag på større ansøgninger, indtil kommunesammenlægningen i 1970, Flot.

Små episoder trænger sig på. Vi der oprindeligt er fra storbyen, om end vore forældre stammede fra provinsen, blev glædeligt overrasket, da både Einar Jessen og Banned Iversen stod ved døren da vi kom med flyttelæsset. At så maler Gjerlevsen samtidig sneg sig ud, efter at have lakket alle hylderne i køkkenskabene, giver vel også et situationsbillede. Jeg husker også at Knud Hansen, elektriker, hængte nogle elektrikkerrør

op i skolens magasin. så vi der kunne hænge vores tøj, da det kneb med skabsplads. Nogle måneder senere flyttede vi så over i førstelærerboligen, alt inventar og indbo blev båret over gårdspladsen. Apropos boligen: Det skabte meget stor forundring, måske forargelse, da man hørte at vores hus havde kostet 80.000,- kr. Samtidig viste man at Anna og Vagn Fogh`s hus havde kostet 36.000,-

Det var andre priser dengang. Hele skolen kostede under en million kr. 800.000,- kr. nærmere betegnet, det samme som en renoveret sløjdsal kostede 35 år senere.

Jeg glemte at fortælle, at for at en skole skal "løbe rundt" er det nødvendigt - det gælder i dag og det gjalt dengang - at den ansatte pedel er trofast, samarbejdsvillig, selvstændig og kan lide børn. Det gjalt i lige høj grad den første, Vagner Nielsen (og Else) som den nuværende Svend Madsen. Det er intet mindre end lykken for en skole at have sådanne mænd. Her lægger jeg kuglepennen og prøver at renskrive på maskinen, et job jeg dagligdagen har haft fortrinlige sekretærer til at udføre. Her fik jeg også sagt tak til dem, sekretæren gør arbejdet, chefen får ris og ros.

Da det første år var gået kom Magnus Wenzelsen en dag og sagde "nu har du været her i et år, nu må du vise hvad du kan, vi mangler både en ungdomsskole og en aftehjolskole. Hvordan det gik, kommer ikke med her, om det kommer senere, lover jeg ikke noget om, men spændende var det....

Fra en emneuge med cirkus/gøgl på Vejrup skole i 80erne.

Det sidste navn der dukker op i erindringen, fra den allerførste tid, er Samuel Højst Pedersen, som blev ansat i 1961 og var på skolen indtil Esbjerg seminarium hentede ham til undervisning der i 1971. Det var gode år Sam.

Arne de Place, Høgsbrovej 72 Høgsbro, Ribe.